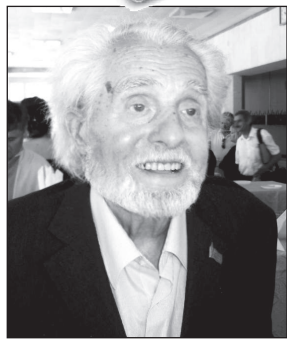

Літературно-мистецька сторінка

Безсмертю величчя складаю любов

Нещодавно на адресу редакції "Замку" надійшов лист із проханням автора надрукувати декілька його творів у нашій газеті.

Володимир Шовкун народився у Чернігівській області. Закінчив філологічний факультет Львівського університету. Після демобілізації повернувся до батьківської землі, на Кременеччину, де зустрів свою долю. І так вже відбувається у наших краях, що коли творча людина тут побуває, то назавжди залишить у своїй пам'яті неповторні враження від чудової природи, а в душі — яскравий слід від таємничих легенд, який неодмінно проявиться у власній творчості.

Не став винятком і молодий Володимир: саме Кременець дав старт його поетичному таланту. Свої перші поезії друкував у районній та обласній газетах. Хоч життя змусило працювати в засобах масової інформації

інших міст (звичайно, не менш чарівних), однак місце зародження першого кохання і першої музи залишиться найяскравішим на життєвому небосхилі і поет продовжувати ме освідчуватись у любові нашому древньому Кременцю. Згодом, у 1972 році, він став членом НСЖУ, а 2001-го побачила світ його перша поетична збірка "За днями дні".

Незважаючи на свій поважний вік і нелегкі випробування долі, пан Володимир постійно знаходиться у курсі політичних і літературних подій, займає чітку громадянську позицію і пише все нові твори, в яких тривога, гордість, біль за рідну землю наскрізь пронизані безмежно щирою синівською любов'ю. Миру Вам, здоров'я і нових творчих знахідок!

***
Історії віхи нетлінні,
Всі дати в серцях закарбовані,
Тому і діла, і сумління
Мовчанням у нас не заковані.
Ми всі на виду. Хлібосілля
У нас в християнському звичаї.
І в будні, і в пору весільну
Всіх друзів до столу ми кличемо.
Щоб келихи разом налити
За тих, що в історії сущі.
Ці тости — за пам'ятні літа,
За подвиги, вічно живущі!

*****

КРЕМЕНЕЦЬКА ПІРИЧНА

В тумані срібляться Дівочі,
Над Черчею місяць встає.
Ой, де ж ви, коханії очі,
Де серденько вірне моє?
Зелене шепочеться віття,
Неначе про нашу любов.
Чому ж я без тебе самотній?
Чому тебе ще не знайшов?
У парку гармонія грає,
Спокою мені не дає.
А ти, моя люба, не знаєш,
Що серце тривожить моє.
Розсипавши зорі по небу,
Вже нічка прийшла на біду.
Та я і по зорях до тебе,
Кохана, доріжку знайду.

***
Згадаємо всіх поіменно —
Героїв і мертвих, і сущих.
Вони ж бо з Тризубом знамено
Вознесли для нині живущих.
І душу, і тіло віддали
За нашу із вами свободу,
Навік щоби вільними стали
Нашадки козацького роду.
Ні думці, ні серцю не даймо
Спокою й зупинки ні миті
І з келихом третім згадаймо
Весь рід український на світі!
Нехай зазвучить стоголосе
Над світом Тарасове слово,
Хай знає планета вся, хто се
Зродився із попелу знову!

***
Нетлінні історії дати:
Вони — в генетичному коді,
Тому нам судилось зростати
У братньому колі народів.
І зернами мудрості ниву
Засіять для вільного люду,
Щоб наша держава щаслива
Була у пошані повсюди.
Напружимо ж волю і м'язи,
Щоб Мати-Вкраїна розквітла,
І мовимо дружно всі разом:
— Всевишній! Веди нас до Світла!
Подай нам любові і хисту
Прожити у злагоді й мирі!
За нашу Україну Пречисту
Наповнимо келихи щиро!

Володимир ШОВКУН

***
Піднімемо чаші заздравні
За тих, що стояли на варті
Прадавньої вольності вправно, —
Вкраїнців козацького гарту!
За тих, що єднались у лави
Під жовто-блакитні знамена,
За тих, що пішли не за славу —
В безсмертя за тебе й за мене!
Історії віхи не прості —
Тож вище заздравнії чаші!
Промовимо першого гостя
За подвиги пращурів наших!
Дісталась їм в спадок руїна,
Їх тисячі гинули в герці,
Та мрії про вільну Україну
Не гасли в нескоренім серці.

***
Не мовкли литаври і дзвони,
Лились славослів'я рулади —
І прапор вже синьо-червоний
Московська впровадила влада.
І рідна звучала вже мова
Все більше в Сибіру, ніж в Києві,
Немов повернулися знову
З минулого орди Батисєві.
Та мрії про Хортицьку волю
Не канули в безвісті Лету.
І душу ятрили до болю
Пророчії музи поета.
Піднімемо вдруге відверто
За тих, що боролися до згину,
За тих, що плекали у серці
Не скорену катом Україну!

НАД ІКВОЮ

В тумані село потонуло,
Заснуло в вечірній імлі,
І згадкою лине минуле
Омитої кров'ю землі.

Шумлять верболози в долині,
Хлюпочеться Іква-ріка,
У мріях в далеке долину,
Де доля блукала гірка.

Загляну в сирітську хату,
Посиджу в нічийнім саду,
Постою під дубом крислатим
І стежкою далі піду.

Туди, де Богдана каплиця
Стоїть на горі край села;
Де слава Варнака, мов птиця,
По Ікві летіла-гула.

Щоб спрага мене не томила,
Вклонюся джерелу на мить,
І, може, прибавиться сили,
Щоб давнє збагнуть, зрозуміть.

Схилилися верби байдуже:
Їм горе чуже ніпочім...
Чого ж ти засмучений, друже,
На кого чекаєш вночі?

Чи, може, шукаєш ти долю?
— Покриткою в світ подалась;
Чи мрієш про бажану волю?
— Не жди, не загляне до нас.

Не прийде сама, бо дорога
До нас не веде. Не проси...
Напевно, така вже від Бога
Спокута на вічні часи:

Щоб серце стогнало від болю
І руки ятрились від ран;
Щоб вічно конати в неволі,
Аби жив у розкошах пан.

Чи, може, далеко до неба,
Тому й Бог не зійде сюди?...
Тому і не створить для тебе
Вина з річкової води,

Що Іква несе горділиво?
Чому? Бо солоні слізи?
Поглянь, як хвилюються ниви,
Не жди на непевне «колись».

Просити не треба, козаче.
Ти думаєш думи не ті.
Дивися, там море неначе —
Твої ж то жита золоті...

Щебечуть пташки у садочку
І пахне отава п'янка.
В Ікву ще впадають струмочки,
І плине все ширша ріка.

Бурхлива, не спинять загати,
Бо сила в ній тисяч джерел.

А в небо поглянь-но, мій брате:
Кружляє в блакиті орел...

А ти зажурився не в міру,
Чи кров захолонула вмиль?..
Прокинься! Берись за сокиру,
Щоб волю химерну збудить!

Минулося те на Волині...
Давно вже нема Кобзаря,
Над Іквою світиться нині
Нова українська зоря.

.....
І тільки наснаги не стане,
Вклонюся джерелові знов —
Безсмертю Тараса й Богдана
Синівську складаю любов.